

1 SKYRIUS

Liuse dirsteli į drabužių spintą

Kadise gyveno tokie keturi vaikai: Piteris, Susana, Edmundas ir Liuse. Šis pasakojimas – apie tai, kas jiems nutiko tada, kai tėvai per karą išsiuntė juos iš Londono į kaimą, norėdami apsaugoti nuo nesiliaujančių bombardavimų. Vaikai įsikūrė pas seną profesorių, kuris gyveno tikrose dykrose: nuo artimiausios geležinkelio stoties jo namus skyrė visos dešimt mylių, nuo artimiausio pašto – geros dvi. Profesorius buvo nevedęs, o jo namas – milžiniškas: čia jis gyveno su ūkvede, ponija Makridi, ir trimis tarnaitėmis. (Jų vardai – Aivė, Margareta ir Betė, tačiau jos šiame pasakojime beveik nepasirodys.) Pats profesorius buvo jau labai senas, išsitaršiusiais žilutėliais plaukais, tankiai apžėlusiais ne tik viršugalvį, bet ir beveik visą veidą. Vaikai jį išsyk pamėgo, nors patį pirmąjį vakarą, kai išėjo prie laukųjų durų jų sutikti, profesorius jiems pasirodė tokios keistos išvaizdos, kad Liuse (jauniausia iš visų) jo netgi kiek pabūgo, o Edmundą (amžiumi – trečią iš keturių) surietė toks juokas, kad jam teko skubiai išsišnypšti nosį – tik šitaip sugebėjo tai nuslėpti ir susilaikyti nesuprunkštęs.

Patį pirmąjį vakarą svečiuose, palinkėję labos nakties profesoriui, vaikai užlipo į antrąjį aukštą, bet berniukai tuojau pat sugužėjo į mergaičių kambarį, ir visi keturi aptarė permainas.

– Kaip kažin ką, nuskilo, išlipome sausi iš balos, – pareiškė Piteris. – Pamatysite, bus tiesiog nuostabu. Tasai senelionkas leis mums daryti viską, ką tik įsigeisime.

– Man jis pasirodė labai mielas senučiukas, – įvertino Susana.

– Na ir užgiedojai! – pasišiaušė Edmundas, kuris buvo pavargęs, bet dėjosi nemaž nepavargęs, o tokiomis aplinkybėmis jam visuomet subjurdavo nuotaika. – Tik to betruk, kad imtum šitaip šnekėti.

– Šitaip – tai kaip? – neliko skolinga Susana. – Šiaip ar taip, tau jau pats metas į lovą.

– O dabar jau kalbi visai kaip mama, – pasipūtė Edmundas. – Kas tau leido nurodinėti, kada turėčiau gulti? Šiaušk gulti pati.

– Gal verčiau ir gulkime visi? – pasiūlė Liusė. – Jeigu kas išgirs, kad čia šnekamės, užkurs mums pirtį.

– Visai ne, – užginčijo Piteris. – Sakau jums: čia tokie namai, kur niekam nė motais, ką mes veikiame. Šiaip ar taip, niekas mūsų nė neišgirs. Nuo čia iki svetainės – kokios dešimt minučių kelio, per baisybę koridoriukų ir laiptų.

– O koks čia garsas? – staiga paklausė Liusė. Kaip gyva ji nebuvo atsidūrusi šitokiame didžiuliam name, tad vien nuo minties apie begalinius koridorius ir virtines durų, vedančių į tuščius kambarius, ją nejučia ėmė krėsti šiurpuliukas.

– Tai tik paukštis, kvailute, – atsakė Edmundas.

– Pelėda, – patikslino Piteris. – Paukščiams čia, reikia manyti, neįtikėtina puiki buveinė. Gerai, einu miegoti. Bus geriausia, jei žvalgytis leisimės rytoj. Šitokiose apylinkėse galima aptikti visko, ko tik nori. Juk matėte kalnus, kuriuos pravažiavome? O girias? Galbūt ten esama erelių. Gal ir elnių. Reikia manyti, yra vanagų.

– Barsukų! – sušuko Liusė.

– Lapių! – atsiliepė Edmundas.

– Triušių! – pridūrė Susana.

Tačiau išaušus kitam rytui, už lango pliaupė lietus, ir dar toks sodrus, kad pažvelgus laukan nebuvo matyti nei kalnų, nei miško, ką ten, net sode tekančio upokšnio, ir to negalėjai įžiūrėti.

– Na, žinoma, nejaugi taip ims ir nelis, – suniurnėjo Edmundas.

Vaikai, ką tik papusryčiaavę drauge su profesoriumi, sėdėjo savo kambaryje antrame aukšte – šį kambarį profesorius buvo paskyręs jiems. Ilga patalpa žemomis lubomis buvo su keturiais langais: du žvelgė į vieną pusę, du – į kitą.

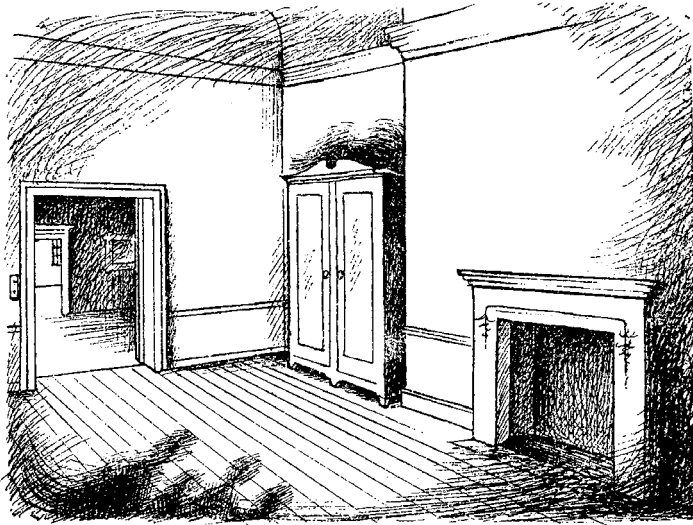
– Liaukis bumbėti, Edmundai, – susiraukė Susana. – Stat tau dešimt prieš vieną, kad po kokios valandos kuo daugiau išsigiedrys. O kol kas ir šiaip turime ką veikti. Čia yra radijas ir gausybė knygų.

– Ir tegul būna, kas man, – atsiliepė Piteris. – Aš traukiu apžiūrėti namo.

Sumanymui pritarė visi – štai šitaip ir prasidėjo nuotykiškai. Namas buvo iš tų, po kuriuos gali vaikštinėti be galo, ir atrodo, kad niekad visko neapeisi, čia buvo gausybė netikėčiausių ertmių ir užkaborių. Pirmosios kelerios durys, pro kurias bandė kyštelėti nosį vaikai, kaip ir reikėjo tikėtis, vedė tik į paprasčiausius kambarius, bet neilgai trukus jie užtiko labai ilgą menę su paveikslais nukabinėtomis sienomis – čia užėjo netgi barkšančius šarvus, paskui – dar vieną menę, visą drapiuotą žaliai, su kampe stūksančia arfa, paskui teko palypėti tris laiptelius žemyn, tada – penkis aukštyn, ir koridoriukas atvedė į nedidelę viršutinio aukšto salę ir prie durų, kurios vėrėsi į balkoną; dar vėliau jie pakliuvo į visą eilę tarpusavyje sujungtų patalpų, užgriozdintų knygų lentynomis – knygos daugiausia buvo labai senos, kai kurie tomai – netgi didesni nei Biblija bažnyčioje. O dar vėliau vaikai įžengė į visiškai tuščią kambarį, kuriame nebuvo nieko, tiktai didžiulė drabužių spinta, iš tų, kurios paprastai būna su veidrodinėmis durelėmis, ir dar sudžiūvusi rugiagėlė ant palangės.

– Čia nieko nėra! – paskelbė Piteris, ir vaikai išgarmėjo lauk – visi, išskyrus Liusę. Ši dar valandėlę mindžikavo svarstydamą, ar nevertėtų pamėginti kyštelėti nosį į spintą, nors beveik neabejojo, kad ši bus užrakinta. Bet, nemenkai mergaitės nuostabai, spintos durys atsivėrė, netgi visai lengvai, ir ant žemės išriedėjo pora rutuliukų kandims naikinti.

Liusė įkišo galvą vidun ir išvydo sukabintus paltus, daugiausia – ilgus ir storus kailinius. O Liusė buvo pakvaišusi

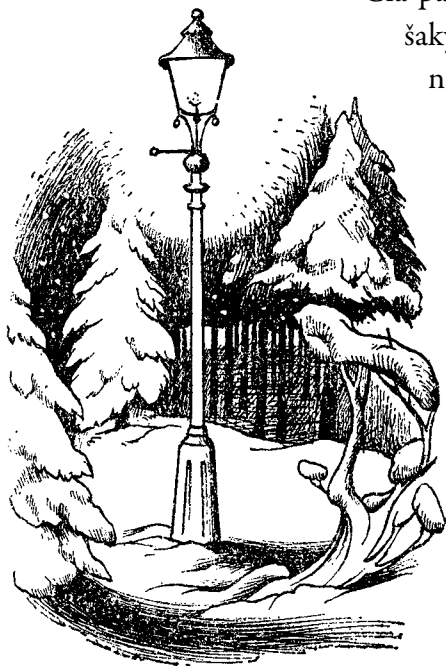
dėl kailinių: mėgo juos liesti, mėgo jų kvapą. Tad nedelsdama iširopštė į spintą ir įsisukusi tarp paltų ėmė veidu trintis į švelnų kailį; duris, savaime suprantama, ji paliko atidarytas – puikiausiai žinojo, kaip kvaila būtų užsitrenkti bet kurioje spintoje. Įlindusi kiek giliau, mergaitė aptiko ir antrą kailinių eilę, sukabintą už pirmosios. Spintoje tvyrojo aklina tamsa, todėl Liusė skverbėsi gilyn ištiesusi rankas, kad nosimi neįsirėžtų į galinę spintos sienelę. Ji žengė žingsnį, paskui antrą ir trečią, neabejodama, kad tuojau pat pirštų galiukais palies medieną. Bet nieko panašaus neužčiuopė.

„Niekto sau, panašu, kad ta spinta tikrai milžiniška!“ – tarė sau Liusė, braudamasi dar toliau, abiem rankomis praskleisdama minkštus kailius, kad pakaktų vietos nuleisti pėdai.

Netrukus pajuto po kojomis kažką gurgždant. „Bene gausiai priberta tų kandis naikinančių rutuliukų?“ – dingtelėjo jai. Mergaitė pasilenkė jų pačiuopinėti. Tačiau jos pirštai palietė anaiptol ne lygų ir kietą medinį spintos dugną, o kažką visai kita: minkštą, birų ir neapsakomai šaltą. „Nagi iš tikrųjų baisiai keista“, – pagalvojo Liusė ir žengė dar porą žingsnių.

Dar akimirka, ir ji susizgribo, kad jos veidą bei rankas bruožia jau ne minkštas kailis, o nežinia kas: kažin kokios kietos, gruoblėtos, netgi dygios ataugos.

– Kad tave, labai jau panašu į medžių šakas! – nejučia šuktelėjo Liusė.

Čia pat mergaitė pastebėjo priesakyje spingsantį žiburėlį, bet ne ištiestos rankos atstu, kur neabejotinai turėjo būti galinė spintos sienelė, o gerokai toliau, netgi gana toli. Ir dar kažkas leidosi ant jos, minkštas ir šaltas. Galiausiai mergaitė susiprato stovinti vidur nakties girioje, sniege, o aplink ją sūkuriavo snaigės.

Liusei buvo truputį baugu, bet ir smalsu, apėmė džiugus jaudu-

lys. Mergaitė atsigręžė per petį – taip, tarp medžių kamienų visai aiškiai matyti atviros drabužių spintos durys, galima įžiūrėti net kraštelį tuščio kambario, kuriame ir stovi spinta. (Savaime aišku, duris Liusė paliko atidarytas – žinojo, kaip baisiai kvaila yra užsitrenkti drabužių spintoje.) Atrodė, kad ten – vis dar diena. „Jeigu kas, visada galėsiu grįžti atgal“, – patikino save Liusė. Ir patraukė per mišką pirmyn, paslaptin-gojo žiburio link, kojomis gurgždindama sniegą. Po kokių dešimties minučių pasiekė šviesos šaltinį – ogi tai būta gatvės žibinto. Stypsodama prie jo ir svarstydamą, kaip girios gūdumoje galėjo išdygti gatvės žibintas ir ką toliau daryti jai pačiai, Liusė staiga išgirdo artėjantį kojelių trepenimą. Dar valandėlė – ir iš medžių priedangos į žibinto metamos šviesos ratą išniro labai jau keistas padaras.

Jis buvo tik vos vos aukštesnis už Liusę, o virš galvos laikė išskleistą apsnigtą skėtį. Nuo juosmens aukštyr – lyg ir normaliausias žmogus, užtat apatinė pusė – jau tikrai ne žmogaus: kojos – visai kaip ožio (apaugusios blizgančia juoda vilna), o vietoj pėdų – ožio kanopėlės. Būtybė turėjo ir uodegą, bet šios Liusė iš karto nepastebėjo, nes padaras buvo paspaudęs ją po pažastimi tos rankos, kurioje laikė skėtį, – kad nesivilkėtų sniegu. Kaklą jis buvo apsvyniojęs raudonu vilnoniu šaliku, oda irgi atrodė gerokai įraudusi. Padaro veidelis buvo smulkus, keistokas, bet gana mielas, su styrančia smailia barzdžiuke, apsuptas garbanų, o iš garbanų, abipus kaktos, kyšojo du ragiukai. Vienoje rankoje, kaip jau minėta, būtybė laikė skėtį, antrąją nešėsi apglėbęs bent

keletą rudo popieriaus pakuočių. Glėbys suvyniotų dėžučių ir dar sniegas – galėjai pamanyti, kad jis traukia namo, prisipirkęs kalėdinių dovanų. Tai buvo faunas. Išvydęs Liusę jis krūptelėjo iš nuostabos, net visos jo pakuotės šlumštelėjo žemėn.

– O kad mane galas ir bala! – šūktelėjo faunas.